

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to republish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A TREIA

CAUZA PATRICHI contra României

(Cererea n° 1597/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

12 octombrie 2006

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile prevăzute de articolul

44 § 2 din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Patrichi contra României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită într-un complet format din :

D-nii.J. HEDIGAN, *președinte*,

C. BÎRSAN,

V. ZAGREBELSKY,

D-na A. GYULUMYAN,

D-nii.E. MYJER,

DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,

D-na I. ZIEMELE, *judcători*,

și din dl. V. BERGER, *grefier al secției*,

După ce a deliberat în camera de consiliu la 21 septembrie 2006,

A pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURĂ

1. La originea cauzei se află o cerere (nº 1597/02) îndreptată împotriva României și prin care trei rezidenți din acest Stat, membri ai aceleiași familii, dl. Cornel Alexandru și d-na Cornelia Patrichi, un cuplu căsătorit, precum și fiul lor, M. Alexandru Radu Patrichi, (« reclamantii »), au sesizat Curtea la 12 septembrie 2001 în temeiul articolului 34 din Convenția de

Protecție a Drepturilor și a Libertăților Fundamentale ale Omului (« Convenția »).

2. Reclamanții, cărora li s-a admis beneficiul asistenței judiciare, au fost reprezentați de D^{na} P. Suica-Neagu, avocată din București. Guvernul român (« Guvernul ») a fost reprezentat de împuternicita sa, D-na R. Rizoiu, apoi de D-na B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Cererea a fost atribuită secției a treia a Curții (articolul 52 § 1 din regulament). În cadrul acesteia, completul însărcinat cu examinarea cauzei (articolul 27 § 1 din Convenție) a fost constituit conform ă articolul 26 § 1 din regulament.

4. La 24 iunie 2005, președintele secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de articolul 29 § 3 din Convenție, s-a decis că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

5. Atât reclamanții cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la fondul cauzei (articolul 59 § 1 din regulament).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

6. Primul și al doilea reclamant s-au născut respectiv în 1944 și 1950 și domiciliază la București. Fiul lor, al treilea reclamant, s-a născut în 1976 și domiciliază în București.

7. La 17 octombrie 1989, urmare a emigrării reclamanților, Statul a confiscat, în temeiul decretului n° 223/1974, bunul imobiliar care le aparținea situat la n° 51 din strada Ghica Tei, în București, compus dintr-o casă cu patru camere și un teren aferent de 232 m². Acest bun fusese cumpărat în 1978 de primul reclamant.

A. Acțiunea de revendicare contra Statului

8. La 11 ianuarie 1993, reclamanții au sesizat judecătoria sectorului 2 din București printr-o acțiune de revendicare a bunului, contra primăriei municipiului București și societății « A », administratoare a locuințelor de Stat.

9. Prin sentința din 29 iunie 1993, instanța le-a admis acțiunea, a constatat nulitatea deciziei de confiscare și a ordonat autoritățile administrative să le restituie bunul. Instanța a apreciat că decretul n° 223/1974 care prevedea confiscarea bunurilor imobiliare ale emigraților

era contrar prevederilor constituționale în materie de protecția a dreptului de proprietate. Drept urmare, Statul luase în posesie bunul fără titlu valabil.

10. La 30 noiembrie 1993, tribunalul municipiului București declara inadmisibil apelul introdus de părțile acuzate, pentru neplata taxei de timbru.

11. Printr-o hotărâre din 31 martie 1994, Curtea de Apel din București a respins recursul primăriei din București pentru că nu fusese formulat în fața jurisdicției care dăduse hotărârea atacată.

12. La 23 mai 1994, primarul din București a ordonat restituirea bunului. Printr-un proces-verbal din 8 iunie 1994, reclamanții au fost puși în posesia bunului menționat. Această punere în posesie nu a fost decât formală fiindcă imobilul era deja ocupat de G.G., G.V. și G.V. în calitate de locatari.

B. Acțiunea de evacuare a locatarilor

13. La 18 mai 1994, reclamanții au formulat o acțiune de evacuare a locatarilor la judecătoria sectorului 2 din București. Ei arătau că erau proprietarii bunului și că locatarii îl locuiau fără nici un titlu valabil. Reclamanții au pus la dispoziția locatarilor, cu chirie, un alt apartament, situat în același sector și au cerut instanței să ordone locatarilor să se mute acolo.

14. Prin sentința din 23 noiembrie 1994, instanța a ordonat evacuarea locatarilor și le-a ordonat să se mute în apartamentul oferit de reclamanți.

15. La 22 aprilie 1996, la apelul G.G., G.V. și G.V., instanța de sectore din București a casat sentința și a respins acțiunea reclamanților ca incorect fondată. Instanța s-a bazat pe faptul că urmare unui recurs în anulare formulat de procurorul general (vezi mai jos), sentința din 23 noiembrie 1994, favorabilă reclamanților, fusese anulată.

C. Recursul în anulare și vânzarea bunului

16. La 5 iulie 1995, procurorul general al României a formulat în fața Curții supreme de justiție un recurs în anulare a sentinței din 23 noiembrie 1994, sub motiv că judecătorii își depășiseră competențele examinând legalitatea aplicării decretului n° 223/1974.

17. Printr-o hotărâre din 15 martie 1996, Curtea Supremă de justiția a anulat sentința și, pe fond, a respins acțiunea reclamanților. Ea a subliniat că legea era un mijloc de dobândire a proprietății, că Statul își însușise casa în temeiul decretului n° 223/1974 și a amintit că aplicarea acestui decret nu putea fi controlată de tribunale.

18. La 1 noiembrie 1996, Statul a vândut casa și terenul aferent locatarilor G.G., G.V. și G.V.

D. A doua acțiune de revendicare contra Statului

19. La 13 februarie 1997, reclamanții au formulat, contra primăriei municipiului București, o a doua acțiune de revendicare a bunului în litigiu

la judecătoria sectorului 2 din București. Ei susțineau că bunul lor fusese confiscat în temeiul unei hotărâri care nu le fusese niciodată comunicată și fără să fi primit nici o despăgubire pentru acea pierdere. Ei cereau judecătorilor să constate că prevederile legii n° 112/95 nu se aplicau în speță deoarece confiscarea bunului fusese făcută « fără titlu ».

20. Prin sentința din 3 martie 1997 instanța a admis acțiunea și a ordonat restituirea bunului reclamanților. Instanța a apreciat că decretul n° 223/1974 era contrar prevederilor constituționale referitoare la protecția proprietății și, în orice cauză, confiscarea bunului fusese o măsură « abuzivă ». Instanța a apreciat de asemenea că prevederile legii n° 112/95 nu erau aplicabile în speță. Prin neapelare, sentința a devenit definitivă.

21. La 22 iulie 1997, primarul din București a ordonat restituirea bunului reclamanților.

E. Acțiunea în anulare a contractului de vânzare

22. La 16 septembrie 1998, reclamanții au sesizat judecătoria sectorului 2 din București printr-o acțiune în anulare a contractului de vânzare încheiat la 1 noiembrie 1996. Ei susțineau că bunul lor fusese vândut cu aplicarea prevederilor legii n° 112/95, dar conform dispozitivului sentinței definitive din 3 martie 1997 această lege nu își găsea aplicarea în speță.

23. Prin sentința din 2 noiembrie 1999, instanța le-a admis acțiunea și a anulat contractul de vânzare - cumpărare. A apreciat că Statul luase în

posesie bunul fără un titlu valabil și că, drept urmare, bunul nu putea face obiectul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat în temeiul legii n° 112/95.

24. La 13 decembrie 2000, la apelul terților cumpărători, instanța de sector a anulat sentința și, pe fond, a respins acțiunea reclamanților ca greșit fondată. A apreciat că recursul în anulare, care anulasе titlul de proprietate al reclamanților, permisesе locatarilor, care erau de bună credință, să cumpere bunul.

25. Printr-o hotărâre din 10 mai 2001, Curtea de Apel din București a respins recursul reclamanților și a confirmat hotărârea dată în a doua instanță.

F. Cerere de restituire cu aplicarea legii n° 10/2001

26. Reiese din elementele de la dosar că în 2001 reclamanții au depus la primăria din București o cerere de restituire a bunului în litigiu în întregime. Printr-o adresă din 16 august 2001, primăria București a informat agentul Guvernului că nu se putea da curs favorabil cererii reclamanților din cauza lipsei unor documente care atestau dreptul de proprietate al acestora asupra bunului amintit.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

27. Prevederile legale și jurisprudența internă pertinente sunt descrise în hotărârea *Brumărescu contra României* ([GC], n° 28342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250-256, §§ 31-44), *Străin și alții contra României* (n° 57001/00, §§ 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru contra României* (n° 63252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005) și *Porteanu contra României* (n° 4596/03, §§ 23-25, 16 februarie 2006).

ÎN DREPT

I. ASUPRA ADMISIBILITĂȚII

A. Asupra calității de victimă a d-lui. Alexandru Radu Patrichi

28. Curtea reamintește că, în temeiul articolului 34 din Convenție, ea poate fi sesizată cu o cerere de « orice persoană fizică (...) ce se consideră victimă a unei încălcări de una din Înaltele Părți contractante ale drepturilor recunoscute în Convenție sau protocoalele acestora ». Rezultă de aici că pentru a satisface condițiile puse de această prevedere, orice reclamant trebuie să fie în măsură să demonstreze că este afectat direct de încălcarea sau încălcările Convenției pe care le susține (a se vedea, printre altele, *Brumărescu contra României* [GC], n° 28342/95, § 50, CEDO 1999-VII).

29. În speță, Curtea observă că numai dl. Cornel Alexandru și d-na Cornelia Patrichi au luat parte la procedurile interne (a se vedea paragrafele 8-26 de mai sus) și că hotărârea din 10 mai 2001, dată de Curtea de Apel din București a fost pronunțată numai față de ei. Desigur, am putea considera că aceștia au angajat acțiunile interne și în numele fiului lor, minor la acea epocă, dar, ulterior, acesta din urmă, devenit major, nu a participat de loc la procedurile angajate. Drept urmare, al treilea reclamant, care nu a fost direct afectat de procedurile în litigiu, nu poate așadar să se pretindă victimă a unei încălcări în ceea ce-l privește.

30. Rezultă că în ceea ce-l privește pe dl. Alexandru Radu Patrichi, cererea est incompatibilă *ratione personae* cu prevederile Convenției, în sensul articolului 35 § 3, și trebuie respinsă cu aplicarea articolului 35 § 4.

B. Asupra corectei fondări a cererii

31. În ceea ce se referă la plângerea ridicată de dl. Cornel Alexandru și d-na Cornelia Patrichi, Curtea constată că aceasta nu este în mod manifest greșit fondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Ea observă pe de altă parte că nu se lovește de nici un motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

II. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL N° 1

32. Reclamanții afirmă că vânzarea bunului locatarilor G.G., G.V. și G.V., validată de hotărârea Curții de Apel București din 10 mai 2001, a ignorat articolul 1 din Protocolul n° 1, cu următorul conținut:

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din motive de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale de drept internațional.

Prevederile precedente nu prejudiciază dreptul pe care îl au Statele de a promulga legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau amenzi. »

33. Guvernul consideră că acțiunea în anulare a contractului de vânzare nu are nici o incidență asupra dreptului de proprietate al reclamanților, fiindcă nici titlul de proprietate, nici șansele lor de a obține posesia bunului nu au fost afectate. Conform Guvernului, constatarea bunei credințe a cumpărătorilor nu echivalează nici cu o negare a titlului de proprietate al reclamanților, nici cu o confirmare a titlului cumpărătorilor. Astfel, conform Guvernului, procedura litigioasă nu a adus atingere dreptului de proprietate al reclamanților, care aveau ocazia de a formula o acțiune de revendicare. Conform Guvernului, chiar dacă decizia litigioasă constituie o ingerință asupra dreptului de proprietate al reclamanților, aceasta era prevăzută de

lege, urmărea un scop legitim și era proporțională. În fine, Guvernul apreciază că reclamanții puteau obține o despăgubire în temeiul legii n° 10/2001.

34. Reclamanții contestă această teză. Conform lor, în ciuda recunoașterii definitive, la 3 martie 1997, a dreptului lor de proprietate asupra bunul în litigiu, le este imposibil să-i evacueze terții cumpărători, care opun un contract de vânzare al aceluiași bun, validat la 10 mai 2001 de Curtea de Apel București. Ei consideră ca ineficace căile de recurs indicate de Guvern și califică jurisprudența internă în materie drept « contradictorie și confuză ».

35. Curtea reamintește că în cauza *Străin* citată mai sus (§§ 39 și 59), ea a considerat că vânzarea de către Stat a unui bun al altuia către terți de bună credință, chiar dacă este anterioară confirmării în justiție în mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, combinată cu absența totală a despăgubirilor, constituia o privare contrară articolului 1 din Protocolul n° 1.

36. În plus, în cauza *Păduraru* citată mai sus (§ 112), Curtea a constatat că Statul nu-și îndeplinise obligația pozitivă de a reacționa în timp util și cu coerență în fața chestiunii de interes general constituită de restituirea sau vânzarea imobilelor pe care le deține în temeiul decretelor de naționalizare. Ea a considerat de asemenea că incertitudinea generală astfel creată se repercutase asupra reclamantului, care se văzuse în imposibilitate de a

recupera ansamblul bunului său deși dispunea de o hotărâre definitivă care condamna Statul să i-l restituie.

37. În speță, Curtea nu vede nici un motiv pentru a se separa de jurisprudența citată mai sus, situația de fapt fiind în mod sensibil aceeași. Ca și în cauza *Brumărescu* citată mai sus, și în cauza de față terții au devenit proprietari înainte ca dreptul de proprietate al reclamanților asupra acelui bun să facă obiectul unei confirmări definitive. Și, ca și în cauza *Străin* citată mai sus, reclamanții în speță au fost recunoscuți ca proprietari legitimi, tribunalele judecând ca incontestabil titlul lor de proprietate, dat fiind caracterul abuziv al naționalizării (paragrafele 9 - 12 de mai sus).

38. Curtea observă că vânzarea bunului reclamanților în temeiul legii n° 112/1995 îi împiedică să se bucure de dreptul lor de proprietate și că nu li s-a acordat nici o despăgubire pentru această privare. Într-adevăr, deși ei depuseseră o cerere de despăgubiri în temeiul legii n° 10/2001 pentru partea vândută unor terți, ei nu au primit până în prezent nici un răspuns favorabil.

39. Curtea ia notă că, la 22 iulie 2005, a fost adoptată legea n° 247/2005, care a modificat legea n° 10/2001. Această nouă lege acordă un drept la despăgubire, la nivelul valorii venale a bunului care nu poate fi restituit, persoanelor care se găsesc în aceeași situație ca reclamanții. Curtea observă că legea mai sus menționată propune, pentru persoanele care nu au posibilitatea de a obține restituirea bunului lor în natură, să li se acorde despăgubiri sub forma unei participații, în calitate de acționari la un

organism de plasare de valori mobiliare (OPCVM). În principiu, persoanele care au vocație de a primi despăgubiri pe această cale vor primi titluri de valoare care vor fi transformate în acțiuni, o dată societatea cotate la bursă.

40. Curtea ia notă de faptul că la 29 decembrie 2005, societatea pe acțiuni *Proprietatea* a fost înscrisă la Registrul Comerțului din București. Pentru ca acțiunile emise de această societate pe acțiuni să poată face obiectul unei tranzacții pe piața financiară, trebuie urmată procedura de agrement a Consiliului național al valorilor mobiliare (« CNVM »). Conform calendarului prevăzut al *Proprietatea*, care a fost modificat în mai multe rânduri, intrarea efectivă la bursă este prevăzută pentru finele anului 2006.

41. În speță, presupunând că cererea de restituire formulată de reclamanți în temeiul legii n° 10/2001 este admisibilă și poate face obiectul unei despăgubiri, Curtea observă că *Proprietatea* nu funcționează actualmente de natură a duce la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamanților și că cererea acestora din urmă fondată pe legea sus menționată nu a făcut obiectul nici unei examinări de mai mult de cinci ani. În plus, nici legea n° 10/2001 nici legea n° 247/2005 care o modifică nu iau în calcul prejudiciul suferit din cauza unei absențe prelungite a despăgubirilor de persoanele care, în calitate de reclamanți, au fost private de bunurile lor restituite în temeiul unei sentințe definitive.

42. Așadar, Curtea consideră că faptul că reclamantii au fost privați de dreptul lor de proprietate asupra imobilului situat la n° 51 din strada Ghica Tei, în București, combinat cu absența totală a despăgubirilor de aproape nouă ani, i-a făcut să sufere o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul față de bunurile lor garantate de articolul 1 din Protocolul n° 1.

Așadar, în speță s-a produs o încălcare a acestei prevederi.

III. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

A. Daunele

43. În termenii articolului 41 din Convenție,

« Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor acesteia, și dacă dreptul intern al Înaltei părți contractante nu permite decât eliminarea imperfectă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

44. Reclamantii solicită 220 000 EUR reprezentând valoarea bunului. Ei au depus un raport de expertiză în acest sens. Ei solicită 60 000 EUR pentru imposibilitatea de a se bucura de bun timp de zece ani, precum și 50 000 EUR cu titlu de daune morale. În fine, mai solicită rambursarea a 300 EUR reprezentând cheltuielile suportate pentru expertiza tehnică imobiliară precum și pentru traducerea anumitor documente.

45. Guvernul apreciază că valoarea de piață a bunului este de 106 359 EUR. El prezintă avizul unui expert imobiliar în acest sens. Cât despre sumele reprezentând chiria nepercepută, Guvernul consideră că în principiu, nu este cazul să se acorde o astfel de despăgubire și invocă, printre altele, cauza *Buzatu contra României* (n° 34642/97, § 18, 25 ianuarie 2005). În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că pretențiile reclamanților sunt excesive dată fiind jurisprudența Curții (cauza *Străin contra României* citată mai sus, § 84) și apreciază că hotărârea ar putea constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral suferit.

46. În observațiile lor din răspuns, reclamanții consideră că avizul expertului angajat de Guvern nu ține seama de valoarea reală a terenului aferent casei. În fine, ei arată că expertiza lor a fost efectuată de un expert tehnic imobiliar, agreeat de ANEVAR (« Asociația națională a evaluatorilor din România »), organism care respectă standardele internaționale în materie. Cât despre despăgubirile solicitate cu titlu de privare de posesie, reclamanții consideră că jurisprudența invocată de Guvern nu se aplică în cauza de față, fiindcă nu mai au posibilitatea de a le fi restituit bunul în natură.

47. În circumstanțele din speță, Curtea apreciază că restituirea casei situate la n° 51 din strada Ghica Tei, în București, și a terenului aferent de 232 m², așa cum a fost ordonată de sentința definitivă dată la 3 martie 1997 de judecătoria sectorului 2 din București, ar plasa reclamanții pe cât posibil

într-o situație echivalentă cu aceea în care s-ar fi aflat dacă cerințele articolului 1 din Protocolul n° 1 nu ar fi fost ignorate. Dacă Statul acuzat nu va proceda la acea restituire într-un termen de trei luni de la data la care prezenta hotărâre va fi devenit definitivă, Curtea decide că va trebui să plătească celor interesați, ca daune materiale, o sumă care să corespundă valorii actuale a bunului.

48. În acest sens, Curtea ia notă cu interes că legea n° 247/2005 referitoare la modificarea legii n° 10/2001 cu privire la restituirea bunurilor naționalizate atât legal cât și ilegal, intrată în vigoare la 19 iulie 2005, aplică principiile exprimate în jurisprudența internațională, judiciară sau arbitrală legat de reparațiile datorate în caz de acte ilicite și confirmate în mod constant de ea însăși în jurisprudența sa referitoare la privările ilegale sau *de facto* (*Papamichalopoulos contra Greciei* (satisfacție echitabilă), hotărârea din 31 octombrie 1995, seria A n° 330-B, p. 59-61, §§ 36-39, *Zubani contra Italiei*, hotărâre din 7 august 1996, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-IV, p. 1078, § 49, și *Brumărescu contra României* (satisfacție echitabilă) citată mai sus, §§ 22 și 23).

49. Într-adevăr, noua lege califică drept abuzive naționalizările operate de regimul comunist și prevede obligația de restituire în natură a unui bun ieșit din patrimoniul unei persoane ca urmare a unei astfel de privări. În caz de imposibilitate a restituirii din cauza, de exemplu, a vânzării bunului unui terț de bună credință, legea acordă o despăgubire la nivelul valorii de piață a

bunului la momentul acordării (titlul I, secțiunea I, articolele 1, 16, și 43 din lege).

50. Curtea observă că « punctul de vedere » prezentat de expertul Guvernului este fondat pe o valoare ipotetică, deoarece expert nu l-a vizitat. Ținând seama de expertiza prezentată de reclamanți precum și de informațiile de care dispune Curtea asupra prețului de pe piața imobiliară locală, ea apreciază valoarea de piață actuală a bunului la 175 000 EUR.

51. În plus, Curtea consideră că evenimentele în cauză au provocat atingeri grave dreptului reclamanților legate de bunul lor, pentru care suma de 5 000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

52. Legat de sumele cerute cu titlu de chirii neprimite, Curtea nu ar putea specula asupra posibilității și veniturilor dintr-o închiriere a casei în cauză (*Buzatu contra României*, n° 34642/97, § 18, 27 ianuarie 2005).

B. Cheltuieli și costuri de judecată

53. Reclamanții solicită 300 EUR cu titlu de cheltuieli suportate pentru expertiza imobiliară, precum și cheltuielile de traducere. Ei au depus la dosar copii ale facturilor justificative.

54. Guvernul nu a prezentat nici o observație legat de acest subiect.

55. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale și a costurilor de judecată decât în măsura în

care se bazează pe realitatea lor, necesitatea lor și caracterul rezonabil al nivelului lor .

56. Ținând seama de elementele pe care le deține și de criteriile sus menționate, Curtea apreciază ca rezonabilă suma de 300 EUR și o acordă reclamanților.

C. Dobânzi moratorii

57. Curtea apreciază ca adecvat să bazeze nivelul dobânzilor moratorii pe nivelul de dobânzi din facilitatea de împrumut marginal al Băncii centrale europene majorat cu trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA , ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibilă cererea în ceea ce privește pe dl. Cornel Alexandru și pe d-na Cornelia Patrichi, și inadmisibilă pentru surplus;
2. *Hotărăște* că avut loc o încălcare a articolului 1 din Protocolul n° 1 ;
3. *Hotărăște*
  - a) că Statul acuzat trebuie să restituie reclamanților bunul situat la n° 51 din strada Ghica Tei, în București în termen de trei luni începând de la

data la care hotărârea va fi devenit definitivă conform articolului 44 § 2 din Convenție;

b) că în lipsa unei astfel de restituiri, Statul acuzat trebuie să achite reclamanților, în același termen de trei luni, 175 000 EUR (o sută șaptezeci și cinci de mii de euro) ca daune materiale, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

4. *Hotărăște* că Statul acuzat trebuie să achite reclamanților, în același termen de trei luni, sumele următoare:

a) 5 000 EUR (cinci de mii de euro) pentru prejudiciul moral;

b) 300 EUR (trei sute de euro) pentru cheltuieli și costuri de judecată;

5. *Hotărăște* că sumele în cauză urmează a fi convertite în moneda Statului acuzat la rata de schimb aplicabilă la data plății;

6. *Hotărăște* că începând cu data expirării termenului menționat și până la plată, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă la un nivel egal cu cel al facilității de împrumut marginal al Băncii centrale europene aplicabil pe această perioadă, mărit cu trei procente;

7. *Respinge* cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 12 octombrie 2006 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Vincent BERGER
Grefier

John HEDIGAN